

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D.,
v právní věci

žalobkyně:, e. č. ..., st. přísl.,
t. č. pobytem,

zastoupena JUDr. Marií Myslílovou, advokátkou, ev. č. ČAK 2228
se sídlem v Praze, Staré město, Celetná 602/3, PSČ 110 00

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č.j. OAM-311/ZA-ZA11-K07-2016,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č.j. OAM-311/ZA-ZA11-K07-2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **18414 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Marie Myslílové, advokátky se sídlem Celetná 602/3, Praha 1.
- III. Ustanovené tlumočníci PhDr. A. K. **se p ř i z n á v á** odměna za tlumočnický úkon ve výši **2484 Kč**, která jí bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 12. 3. 2018 žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č.j. OAM-311/ZA-ZA11-K07-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni tak, že se jí mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný hodnotil skutkový příběh žalobkyně zachycený ve správním spisu ve vztahu k právní úpravě obsažené v ustanoveních zákona o azylu (§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b tohoto zákona). Shrnul nejprve obsah pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 5. 2016 a doplňující pohovor k žádosti ze dne 1. 12. 2016. Konkrétně zejm. uvedl, že žalobkyně popsala své zatčení v září 2013 a zadržení v řádu několika hodin na policii. Podle svého tvrzení byla pokřtěna na Velikonoce 2013 a hlásí se k církvi (..... – pouze víra). Poté čelila útlaku ve škole, kde musela prohlásit, že je ateistka. Dále byla sledována místními orgány (starosta) a v červnu 2014 ji začala hledat policie. Přestěhovala se až do jiného okresu, jiné problémy s čínskými orgány neměla. Uvedla, že má obavy ze zatčení po návratu do vlasti.
3. V průběhu správního řízení žalobkyně podala své vyjádření k věci a předložila i články z čínských internetových stránek spolu s průvodním dopisem, který žalovaný nechal přeložit (předložené články však nikoliv).
4. Ve svém hodnocení podkladů pro rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyni doložené podklady nebyly využity s tím, že mají zjevně totožný obsah. Dále žalovaný na základě hodnocení zpráv o zemi původu nezpochybnil problematickou situaci náboženských menšin v Číně. Nezpochybnil ani věrohodnost žalobkyně a jejích výpovědí ohledně příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině.
5. K jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany žalovaný uvedl následující. V první řadě se zabýval tím, zda žalobkyně byla pronásledována ve své vlasti z důvodů uvedených v § 12 písm. a) zákona o azylu, tzn. pro uplatňování svých politických práv a svobod. K tomu žalovaný uzavřel, že žalobkyně nemá žádné politické přesvědčení, žádné problémy, a má pouze náboženské důvody.
6. Dále se žalovaný věnoval hodnocení důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy otázce, zda žalobkyně měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. K tomu žalovaný v první řadě uvedl, že žalobkyně zcela zjevně přijela

v rámci organizované skupiny čínských žadatelů i azyl, k čemuž poukázal na to, jakým způsobem žalobkyně přicestovala a našla Přijímací středisko Zastávka) a také na fakt, že všichni čínští žadatelé o azyl přicestovali v období od 07/2015 – 08/2016). Dále žalobkyně uvedla řadu nepravdivých informací a k získání víza využila i nepravé dokumenty, což vše značně snižuje podle žalovaného její věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příchodu do ČR a žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

7. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobkyni byl v zemi původu vydán bez problémů cestovní pas s biometrickými údaji na její pravou totožnost, což svědčí o tom, že čínské státní orgány zřejmě nejevily o její osobu žádný zájem. Z uvedených úvah žalovaný dále dovodil, že důvody k odjezdu z vlasti byly velmi pravděpodobně ekonomické a vedené snahou o legalizaci pobytu.
8. Žalovaný se dále věnoval otázce, zda lze žalobkyni považovat za příslušnici jí tvrzené náboženské menšiny v Číně. V tomto ohledu uzavřel na základě hodnocení výpovědi žalobkyně v kontextu informací o zemi původu, že nelze zcela vyloučit, že žalobkyně byla členkou církve, přičemž tito čínští státní příslušníci se mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů.
9. Dále žalovaný posuzoval individuálně skutečnosti uvedené v žádosti, zejm. tvrzené zatčení policií v roce 2013. Tyto skutečnosti žalovaný vyhodnotil tak, že není v „konkrétní příčinné souvislosti“ s vycestováním do ČR a podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle jeho názoru žalobkyně vygradovala svůj příběh s využitím znalostí od svých souvěrců.
10. Žalovaný se zabýval možností řešení situace žalobkyně cestou vnitřního přesídlení v rámci země původu. Žalobkyně mohla přesídlit do jiné oblasti či provincie v rámci Číny, neboť veškeré pátrání po její osobě se vztahovalo pouze na území provincie S.. Navíc žalobkyně vycestovala z vlasti přes Peking, tedy jedno z nejlépe strážných a kontrolovaných míst. Pokud by čínské orgány skutečně a reálně pronásledovaly žalobkyni kvůli její víře či o ni jevily sebemenší zájem, pak by měly dost času a příležitostí se žalobkyně zmocnit.
11. Žalobkyně mohla využít možnost vnitřního přesídlení žalobkyně a také jí využila, neboť se přestěhovala do sousedního okresu, kde neměla žádné problémy s policií. Z uvedeného žalovaný dovodil nepravděpodobnost intenzivního zájmu čínských orgánů o osobu žalobkyně.
12. Žalovaný tak shrnul svůj postoj k otázce pronásledování žalobkyně v závěru, že nikdy nebyla vystavena pronásledování z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině a ani neuvedla žádné konkrétní a relevantní skutečnosti nasvědčující tomu, že by se v případě jejího návratu do vlasti něco změnilo, a proto žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále žalovaný stručně prozkoumal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a § 14 zákona o azylu a dovodil, že tyto podmínky žalobkyně rovněž nesplňuje.

13. Ve zbytku napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu. V rámci tohoto hodnocení žalovaný opětovně uvádí žalovaný několik stejných odstavců jako u hodnocení podmínek pro udělení azylu, zejm. zcela shodné hodnocení podkladů pro rozhodnutí ve věci.
14. K vyjádřeným obavám z perzekuce čínských úřadů žalovaný uvedl, že je považuje za zcela zbytečné, neboť kromě jednoho incidentu nebyla žalobkyně znovu zadržena ani nalezena.
15. K možnosti vnitřního přesídlení žalovaný opětovně uvedl, že kromě změny bydliště v rámci města či jeho okolí nedělala vlastně žalobkyně žádná speciální opatření. Žalobkyně tedy využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následovně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila důvodné obavy z návratu do vlasti. Veškeré problémy měla žalobkyně pouze v místě trvalého bydliště, přičemž po přestěhování do vedlejšího okresu se už nesetkala s žádnými problémy souvisejícími s její vírou či příslušností k církvi
16. V tomto ohledu žalovaný nevyhodnotil jako rizikové ani skutečnosti, že žalobkyni již vypršelo turistické vízum do ČR, na které přicestovala, ani to, že se v českých médiích objevila zpráva o čínských žadatelích o azyl. Žalobkyni tak v případě jejího návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
17. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) a § 14b odst. 1 zákona o azylu, rozhodl o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako celku.

III. Žaloba

18. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně uvedla následující žalobní body. Předně shrnula, že narodila 17. 09. 1994 ve městě, provincie S. v Číně. Je křesťankou, hlásí se k církvi (... – „pouze víra“). V září 2013 byla při náboženském setkání v bytě jedné spoluvěřící zatčena a zadržena policií společně se svou matkou. Při výslechu utrpěla zranění, léčila se až do prosince 2013. V roce 2014 ji znovu vyhledala policie a pak už se musela skrývat, neboť situace křesťanů se stále zhoršovala.
19. Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí trpí následujícími vadami. **První skupinou** vad je nepřezkoumatelnost a vady řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. K tomu žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné, a to v prvé řadě z důvodu nesrozumitelnosti, neboť nelze rozeznat, které konkrétní důkazy vedly ke kterým konkrétním skutkovým zjištěním. Žalovaný také uvádí, že vycházel mj. z podkladů předložených žalobkyní. Dále způsobuje nepřezkoumatelnost rozporné hodnocení doložených materiálů, neboť žalovaný uvádí

zároveň, že se s nimi seznámil, ale shledal je nadbytečnými, a na druhé straně, že je ani nepřekládal, z čehož logicky plyne, že se s nimi neseznámil.

20. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřuje také v tom, že podstatná část napadeného rozhodnutí ze strany žalovaného zcela zkopírována z odůvodnění otázky pronásledování žalobkyně do části věnované odůvodnění doplňkové ochrany. Z obsahu rozhodnutí nelze vůbec zjistit, zda byla zkopírovaná pasáž textu využita jako důvod pro rozhodnutí, či nikoliv, případně s jakým výsledkem.
21. Z hlediska zjištění skutkového stavu věci žalobkyně zejm. namítla, že skutkové závěry, které správní orgán učinil o Číně, tedy zemi původu žalobkyně, nelze vůbec z napadeného rozhodnutí zjistit. Žalovaný ve výše uvedených částech odůvodnění pouze uvádí, co nepopírá a nezpochybňuje, avšak nečiní žádné pozitivní skutkové zjištění.
22. Žalobkyně považuje za nepřezkoumatelné také závěry žalovaného o příslušnosti žalobkyně k církvi, a na druhé straně rozporné hodnocení incidentu se zatčením v roce 2013. Žalobkyně učinila za dost svým povinností a podala konzistentní věrohodnou výpověď. Naopak žalovaný nezhodnotil další možné důkazní materiály, které žalobkyně dodala, přičemž některé z nich se žalobkyně osobně dotýkají. Žalovaný také neprovedl důkaz zprávou Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015, č.j., kterou navrhla k důkazu v soudním řízení a která vypovídá o zatýkání a dokonce i mizení osob navrátilších se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný se tedy dopustil procesní vady, která měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Žalovaný také pochybil tím, že nesprávně aplikoval zásadu hospodárnosti řízení.
23. Další nepřezkoumatelná místa žalobkyně spatřuje v závěr žalovaného o ekonomickém charakteru žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a bezproblémovém vycestování ze země původu.
24. Žalobkyně také zpochybnila přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že žalovaný vydal v osmi obdobných případech pozitivní rozhodnutí o udělení azylu čínským žadatelům o azyl, kteří obdobně jako žalobkyně tvrdili, že jsou příslušníky některé ze zakázaných křesťanských církví. V tomto směru navrhla důkaz konkrétními rozhodnutími žalovaného (rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, č. j. z 7. 2. 2018; rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR č. j. z 1. 2. 2018; rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR č. j. z 1. 2. 2018; rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR č. j. z 7. 2. 2018; rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR č. j. z 7. 2. 2018).
25. Vadou řízení bylo podle žalobkyně i to, že jí nebylo přeloženo napadené rozhodnutí ani celé přetlumočeno, a to přes její písemnou žádost.
26. **Druhá skupina** namítaných vad se týká hodnocení otázky pronásledování žalobkyně v zemi původu. Žalobkyně namítla, že odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženského vyznání, příp. hrozící újmu je možné podřadit pod pojem pronásledování.

27. Odůvodněný strach z pronásledování je zřejmý z osobních výpovědí žalobkyně, která byla zadržena policií v roce 2013 a poté byla zastrašována ve svém bydlišti, byla nucena se skrývat a v jejím okolí opětovně docházelo k systematickému zastrašování členů její rodiny a jejích souvěrců, jejich pronásledování, zatýkání apod. Stejným způsobem se vyjadřují také důkazní materiály, které dodala žadatelka a ostatně i ty, které správní orgán využil ke svému rozhodnutí.
28. Skutečnosti prožité a popsané žalobkyní v průběhu správního řízení, pak nepochybně spadají pod pojem pronásledování a odůvodněné obavy z pronásledování, jak je definován zákonem a kvalifikační směrnicí. O hrozbě pronásledování žalobkyně pak také svědčí skutečnost, že v Číně jsou nadále v provozu převýchovné pracovní tábory, které zadržují členy náboženských a duchovních skupin. Dané skutečnosti, prožité žalobkyní, případně jí hrozící, pak nepochybně spadají pod pojem pronásledování a odůvodněné obavy z pronásledování, jak je definován zákonem a kvalifikační směrnicí.
29. Žalobkyně byla zadržena policií a podrobena spolu s dcerou výslechu, bití, kopancům, mučení elektrickým obuškem až ztratila vědomí, vystavena pronásledování a hrozbě zatčení v bydlišti i na dalších místech, kam se přesunula, ale rovněž pozorovala zadržování a perzekuci ostatních křesťanů v zemi. Opatření, se kterými se žalobkyně mohla setkávat ve svém okolí (např. násilí ze strany policie, hrozba umístění do pracovních táborů, hrozba svévolného zadržení, hrozba odsouzení a uvěznění pro otevřené vyznávání víry, prohlídky obydlí, vypsání odměny na křesťany apod.) pak svou povahou odpovídají excesivním opatřením.
30. Dále žalobkyně namítla, že neměla možnost vnitřního přesídlení, které by nebylo efektivním řešením (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, sp. zn. 4 Azs 99/2007). V některých pozitivních rozhodnutích žalovaný vycházel z toho, že vnitřní přesídlení čínských křesťanů není možné.
31. Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že žalobkyně splňuje všechny zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Skutkový stav je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu a je rovněž v rozporu s provedeným dokazováním, a proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a zároveň napadené rozhodnutí trpí nedostatkem důvodů rozhodnutí, a tedy je dán rovněž důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
32. **Třetí skupina** žalobních námitek se vztahuje k hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany, kde žalobkyně především namítla, že daném případě jsou zjevné důvodné obavy, že v případě vrácení žalobkyně do ČLR jí hrozí nebezpečí vážné újmy, tedy mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání.
33. Pro udělení doplňkové ochrany není nutné konstatovat faktické porušování zákazu mučení, nelidského a ponižujícího zacházení či trestání. Doplňková ochrana se totiž udělí již v situaci, kdy jsou podstatné důvody domnívat se, že porušení tohoto zákazu v případě vydání hrozí.

34. Žalobkyně opětovně poukázala na zprávu Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 17. 6. 2015 s tím, že světle této zprávy Ministerstva zahraničí ČR nutno doplňkovou ochranu udělit, obzvlášť když je tato zpráva ve shodě jak s důkazy provedenými. Dále žalobkyně odkázala na judikaturu ESLP (Soering v. Spojené Království ze dne 7. 7. 1989, Cruz Varas and others v. Sweden; ve vztahu k pojmu mučení podle čl. 3 EÚLP dále na případ Kummer v. Česká republika).
35. Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

36. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 2. 7. 2018 především uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní, aktuální informace o situaci v zemi původu z různých zdrojů. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí.
37. Konkrétně k jednotlivým žalobním bodům uvedl následující argumentaci. V první řadě zdůraznil, že důvody k udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu v posuzovaném případě absentují, neboť žalobkyně svou žádost neodůvodňovala jinak než v souvislosti s náboženským přesvědčením.
38. Stran tvrzeného pronásledování žalovaný uvedl, že průběhu správního řízení nebyly zjištěny okolnosti nasvědčující tomu, že by žalobkyni hrozilo pronásledování pro její příslušnost a působení v neregistrované církvi na celém území Číny. Pokud by tomu tak bylo a žalobkyně by byla policií sledována jako nežádoucí či problémová osoba z náboženských důvodů, sotva mohla zemi opustit legální cestou, bez problémů a s vlastním pravým pasem obsahujícím fotografii a biometrické údaje. Uvedla, že byla spolu s matkou policií zatčena v září 2013. Součástí spisu je kopie cestovního dokladu, který byl vydán v září 2015. Dle sdělení v pohovoru ze dne 25. 5. 2016 byla zaměstnána do prosince 2015. Takový sled událostí nesvědčí o vážném, skutečném zájmu státu žalobkyni zadržet či postihnout v souvislosti s jejím vyznáním. V této souvislosti žalovaný poukázal na závěry rozsudku ESLP ve věci Y. a L. proti Švýcarsku.
39. K žalobkyní namítaným nedostatkům v tlumočení žalovaný konstatuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení nebyla v této souvislosti na svých právech jakkoli zkrácena. V závěru obou pohovorů dostala příležitost ke zpětné kontrole protokolovaného textu jejich sdělení a příslušné korekce z její strany byly následně opět řádně protokolovány. Žalobkyně měla v průběhu správního řízení dostatek prostoru uvést veškeré informace, které z hlediska své žádosti považovala za podstatné, stejně jako mohla uplatnit námitky vůči nedostatkům tlumočení či protokolování. Dne 8. 7. 2016 žalobkyně nahlížela do správního spisu. Nelze rovněž pominout, že dle oznámení doručeného správnímu orgánu dne 23. 11. 2016 byla v řízení právně zastoupena. Stejně tak mohla do spisu nahlédnout i právní zástupkyně žalobkyně (termín byl sjednán na 30. 1. 2017), nedošlo k tomu pro překážku na její straně. Nyní uplatňovaná žalobní argumentace odkazující na nedostatky tlumočení, resp. protokolování, se tedy jeví jako účelová.

40. Ohledně namítaných neprovedených důkazních materiálů žalovaný uvedl, že je shledal jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivity správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, přičemž jeho postup označit jako nezákonný, zejména disponoval-li a do spisu zařadil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, splňujících standard charakteristik u takových informací běžně požadovaných. Informace, ze kterých při vydání rozhodnutí žalovaný vycházel, naplňují požadavky formulované např. v rozsudku NSS ze dne 4. 2. 2009 č. j. 1 Azs 105/2008 či v ustanovení § 23c zákona o azylu. Překlad doložených materiálů za účelem zařazování dalších obecných informací o pronásledování křesťanských náboženských menšin neobsahujících konkrétní skutečnosti týkající se přímo žadatelky mohlo přispět ke spolehlivému zjištění stavu věci či vnést do případu cokoli nového. Je zjevné, že žalovaný jednal v souladu se zásadou procesní ekonomie.
41. Žalovaný považuje za liché námitky vůči argumentaci týkající se zařazení zprávy Čína: Křesťané, vydané Ministerstvem vnitra Velké Británie v březnu 2016, kterou v napadeném rozhodnutí uvedl. Poukázal na to, že jde o jeden z řady dalších k věci shromážděných podkladů, v jejichž celkovém kontextu byl žalobkyní předestřený azylový příběh posuzován. Ve vztahu k argumentaci domáhající se zohlednění zastaralosti touto zprávou zmiňovaného rozsudku Velké Británie a usilující o zohlednění jiného žalovaný uvedl, že správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany není založeno na zmiňovaném precedentu a uvedenou zprávu považuje za jeden z objektivních, odborně respektovaných zdrojů. Naproti tomu se žalovaný ohradil proti námitce, že nezařadil mezi podklady zprávu MZV č. j. ze dne 17. 6. 2015, což učinil nejen pro její zastaralost, ale zejména proto, že činí obecné závěry bez dalších konkrétních specifikací, a správní orgán nemůže pouze na něm založit své rozhodnutí.
42. K namítané úvaze o možnosti vnitřního přesídlení žalovaný uvedl, že se tato možnost vzhledem k příběhu žalobkyně jevila jako zcela logická. Žalobkyně navíc přistoupila k objasňování předložené nepravdivých informací zastupitelskému úřadu ČR a rovněž cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla v Praze až po konfrontování s kopií své žádosti o udělení víza, obsahující informace rozdílné od těch, které poskytla v řízení o mezinárodní ochraně. Žádost žalobkyně o udělení schengenského víza je v kopii součástí správního spisu. K tomu je třeba zdůraznit, že žalobkyně byla v rámci tohoto řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu opakovaně poučena o povinnosti uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
43. Poukázal rovněž na to, že žalobkyně dalšímu tvrzenému zájmu policie o svou osobu dle jejího vlastního vysvětlení úspěšně unikala až do svého odletu, pokud měnila bydliště, bylo to pouze v rámci nevelkého území. Policií byla dle vlastního sdělení s matkou zadržena v září 2013, vlast však opustila až v březnu 2016. Po zvážení všech ve věci podstatných skutečností žalovaný konstatoval, že žalobkyně pouze využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přičemž dle názoru žalovaného

prezentované potíže značně nadhodnotila. Státní orgány v Číně měly dostatek času i prostředků k zadržení žalobkyně, pokud by o ni skutečně měly zájem, v rozhodnutí žalovaný poukázal na souvislosti, na jejichž základě shledal tvrzení o intenzivním zájmu čínských orgánů o osobu žalobkyně jako nepřesvědčivé.

44. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně byla policií zadržena jen jednou a nebyla čínskými státními orgány či bezpečnostními složkami dlouhodobě pronásledována, nečelila závažnému porušení jejích základních lidských práv.
45. Sdělení žalobkyně o v podstatě bezproblémovém vycestování nedodává na přesvědčivosti jejím obavám. Takové tvrzení navíc odporuje její výpovědi o intenzivním zájmu čínských orgánů o její osobu. V souvislosti s návratem po uplynutí doby uvedené ve vízu poukázal správní orgán na vysoký počet občanů Číny s turistickým vízem, kteří ročně ČR navštíví, a na absenci možnosti čínských orgánů identifikovat jednotlivé žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný popřel, že by se podílel na medializaci, jejichž důsledků se žalobkyně obává.
46. Žádost právní zástupkyně žalobkyně o čínsko-jazyčnou verzi rozhodnutí nezanechal žalovaný bez odezvy a adekvátně na ně reagoval. V reakci na námitku týkající se neposkytnutí písemného správního rozhodnutí v čínském jazyce žalovaný opětovně konstatoval, že v souladu s ustanovením § 22 zákona o azylu má účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany možnost jednat během řízení v mateřském jazyce, či v jazyce, jímž je schopen se dorozumět, a to na náklady státu, z čehož však nelze dovodit povinnost vést spisový materiál v mateřském jazyce účastníka řízení. Poukázal na přítomnost tlumočníka čínského jazyka, který se účastnil úkonu předání rozhodnutí žalobkyni dne 27. 2. 2018. Ta byla jeho prostřednictvím s obsahem rozhodnutí řádně seznámena, včetně poučení o možnostech dalšího postupu, což stvrdila vlastnoručním podpisem.
47. O plánovaném úkonu předání rozhodnutí byla řádně a s dostatečným předstihem zpravena i její právní zástupkyně, přičemž důsledky její neúčasti na tomto úkonu nelze přičítat žalovanému. Žalovaný trvá na tom, že žalobkyni svým postupem v řízení na jejích právech nezkrátil. Stejnopis napadeného správního rozhodnutí byl dne 28. 2. 2018 doručen rovněž právní zástupkyni, která byla současně informována o datu nabytí právní moci. Žalovaný nadto v souladu s § 22 odst. 3 zákona o azylu znovu odkazuje na možnost přizvat si tlumočníka na vlastní náklady, případně si na vlastní náklady opatřit překlad rozhodnutí do čínského jazyka, o čemž byla právní zástupkyně žalobkyně písemným sdělením informována.
48. Stran návrhu na provedení důkazu jinými rozhodnutími žalovaného vydanými v obdobných věcech žalovaný uvedl, že každá žádost o mezinárodní ochranu je správním orgánem vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, stejně tak tomu bylo i v případě žalobkyně. Taková argumentace je tak bezpředmětná. Navíc žalovaný poukazuje opětovně na nutnost respektovat povinnosti plynoucí z ustanovení § 19 zákona o azylu.

49. K neudělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že doplňková ochrana nebyla žalobkyni udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobkyní ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický základ k důvodným obavám z jejího vystavení riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Číny.
50. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná.
51. Ve své **replíce** k vyjádření žalovaného ze dne 27. 7. 2018 žalobkyně konkretizovala své žalobní argumenty a reagovala na argumentaci žalovaného. Především k samotnému pojmu pronásledování poukázal na to, že by mělo být hodnoceno podle intenzity jednání pronásledovatelů. Jednání, kterému byla žalobkyně vystavena, nelze považovat za ojedinělý exces. Dále žalobkyně označila několik zdrojů jako zpráv o zemi původu, jimž navrhla provést dokazování při jednání soudu (zpráva Open Doors, zpráva Schweizerische Flüchtlingshilfe, Human Rights Watch - World report 2018 a připojená vyjádření soukromých osob – odborníků na situaci v Číně). Dalšími návrhy na dokazování byl také výňatek z Trestního zákoníku ČLR (čl. 300), zpráva U.S. Department of State – Country Report on Human Rights Practices a také zpráva New York Times, že čínská vláda omezila prodej Biblí. Dále žalobkyně navrhla ještě rozhovor s Ethanem Gutmanem o jeho knize „The Slaughter, Mass Killings, Organ Harvesting and China’s Secret Solution to Its Dissident Problem“, dále vyjádřením Davida Kilgoura (experta na lidská práva v Číně) a konečně článkem China Aid o zpřísnění postihů a četnosti kontrol nedovoleného zacházení.
52. V reakci na argumenty žalovaného žalobkyně především uvedla, že její výpověď byla věrohodná. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný uvádí jak v napadeném rozhodnutí, tak i ve svém vyjádření k žalobě, že považuje výpověď žalobkyně za věrohodnou, považuje žalobkyně za irelevantní i žalovaným užitou citaci rozsudku ESLP ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku.
53. Pokud několik osob uvedlo, že mělo problémy s vycestováním, neznamená to, že tyto problémy musí mít všichni pronásledovaní občané Čínské lidové republiky. Někteří z nich, jako je tomu např. u žalobkyně, která nebyla vůdkyní náboženské skupiny, zřejmě nejsou natolik nebezpeční, aby byli ve všech registrech hledaných osob. Je pravděpodobné, že nejstriktněji si vláda hlídá představitele politického disentu, kdy občané pronásledovaní z důvodů náboženských „pouze“ vyznávají svou víru, a nepředstavují tudíž pro vládu takovou hrozbu. Tato skutečnost ovšem nijak nesnižuje prokázané aktivity policejních orgánů, které mají na svědomí neustále gradující pronásledování, stíhání, mučení a trestání nábožensky nepohodlných osob. Žalobkyně má za to, že prokázané a dlouhodobě trvající fyzické násilí, kterému jsou v případě zadržení vystaveni členové nepovolené církve, několikanásobně převyšuje intenzitu útoku, kterou lze považovat za porušení čl. 3 EÚLP.
54. K citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č.j. 1 Azs 227/2017 – 33, žalobkyně uvedla, že ve smyslu v něm obsaženého právního názoru

není nutno překládat veškeré podklady pro rozhodnutí, pokud žalovaný vezme skutečnosti, které se těmito podklady žadatel snaží prokázat, za nesporné. Žalovaný však neučinil ani jedno.

55. Žalobkyně setrvala na své námitce, že žalovaný nedoručil žalobkyni napadené rozhodnutí v jejím rodném jazyce. Kromě toho předložila ještě další návrhy na provedení dokazování, a to prohlášení Mons. Václava Malého, pomocného biskupa pražského a předsedy Rady Iustitia et pax ze dne 24. 5. 2018 vztahujícího se konkrétně k osobě žalobkyně, a dále rozhodnutí žalovaného č.j.

V. Řízení před krajským soudem

56. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené § 32 odst. 1 zákona o azylu.
57. V souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“. S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
58. Krajský soud ve věci nařídil ústní jednání, přičemž vyhověl návrhu žalobkyně na ustanovení tlumočníka z jazyka čínského. Soud ustanovil pro případ přítomnosti žalobkyně při ústním jednání tlumočnicki z jazyka čínského PhDr. A. K. usnesením ze dne 29. 4. 2019, č.j. 33 Az 5/2018 - 87.
59. Ústní jednání se uskutečnilo dne 16. 6. 2019 bez účasti zástupce žalovaného, který se z jednání omluvil. Jeho žádosti o odročení jednání z organizačních důvodů na jeho straně krajský soud nevyhověl. Krajský soud při jednání vyslechl procesní přednesy stran a dále shrnul obsah soudního a správního spisu.
60. Ze **spisové dokumentace** žalovaného vyplývá, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu ze dne 29. 3. 2016 a dále poskytla základní údaje k této žádosti. Žalovaný založil do spisu též žádost o udělení schengenského víza. Se žalobkyní byl

proveden za přítomnosti tlumočníka pohovor, o němž vypovídá protokol o pohovoru (25. 5. 2016) a protokol o doplňujícím pohovoru (1. 12. 2016), který již byl proveden bez právní zástupkyně a s tlumočníkem. Žalovaný shromáždil zprávy o zemi původu, z nichž lze zejm. poukázat na zprávy Čína: Křesťané (březen 2016), MZV Velká Británie (lidská práva a demokracie za rok 2015 – Čína – duben 2016), China Aid Association (Pronásledování křesťanů a církví v Číně, březen 2016), Freedom House – Svoboda ve světě (2016) a Výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017. Žalobkyně podala k věci své vyjádření žalobkyně ze dne 19. 1. 2017, v němž uvedla příklady perzekuce čínských křesťanů a poukázala na nová nařízení v roce 2016. Ve spisu je založen protokol o seznámení se s podklady (4. 4. 2017), z něhož plyne, že v doložených podkladech není uvedeno jméno žalobkyně, pouze v potvrzení místní církve (Čsl. církev husitská – Kostelec nad Orlicí) o tom, že žalobkyně se účastní aktivit tohoto náboženského společenství. Dále spis obsahuje vyjádření žalobkyně ze dne 17. 4. 2017 o křesťanských církvích v Číně a zmiňující se o podivném Číňanovi v Kostelci nad Orlicí, který se zajímal o ubytované cizince. Ve vyjádření zástupkyně žalobkyně ze dne 19. 4. 2017 je obsažena reakce na pohovory a je přiložen rozsudek Upper Tribunal ze dne 8. 12. 2015, AA/05877.

61. Krajský soud dále provedl dokazování některými listinami navrženými žalobkyní, a to konkrétně následujícími: zprávou MZV ze dne 17. 6. 2015, prohlášením Mons. Václava Malého ze dne 24. 5. 2018 (vyjadřujícím obavu z případného návratu žalobkyně do ČLR), zprávou World report 2018 organizace Human Rights Watch (leden 2018), konkrétně výňatkem na s. 9- 10 týkajícím se vývoje v Číně v roce 2018, dále články ChinaAid o znevýhodňování v přístupu k zaměstnání (Christian chef blocked from jobs, accused of cult involvement) a zprávou China Aid „Henan increases pressure on house church gatherings (03/2018)“.
62. Žalobkyně prostřednictvím své zástupkyně již netrvala na provedení důkazu označenými rozhodnutími žalovaného o udělení azylu čínským státním příslušníkům, která jsou soudu známa z jeho rozhodovací činnosti a jejichž obsah není mezi stranami předmětem sporu (navíc pouze jedno z nich se týkalo čínského žadatele o azyl příslušného do církve), takže krajský soud důkaz těmito rozhodnutími neprováděl.
63. Krajský soud zamítl návrh provedení důkazu následujícími listinami: zprávou Open Doors v německém jazyce týkající se respektu ke svobodě vyznání v Číně (s. 196 – 202), zprávou organizace Schweizerische Flüchtlingshilfe (švýcarské organizace zabývající se pomocí uprchlíkům ze dne 29. 5. 2016) a Country Report 2016 – US Department of State, neboť tyto zprávy jsou obdobného druhu a ze stejné doby jako zprávy o zemi původu, z nichž čerpal žalovaný a dokazování jimi by tak bylo nadbytečné.
64. Obdobně krajský soud zamítl důkazní návrhy směřující k vyjádřením odborníků (T. Richardson, P. L. Zoccatelli, M. Introvigne, D. Kilgoura dále také výňatkem z trestního zákona ČLR), neboť vyjádření těchto osob svou relevancí nemůže konkurovat zprávám mezinárodních organizací či orgánů státu o zemi původu. Trestnost jednání žalobkyně v ČLR není mezi stranami předmětem sporu.

65. Žalobkyně při jednání předložila zprávu veřejného ochránce práv vydanou pod sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ, č.j. KVOP-46235/2018 ze šetření z vlastní iniciativy, kterou soud v potřebném rozsahu provedl důkaz, přičemž citoval z této zprávy pouze pasáže relevantní k předmětné věci (žalobní argumentaci a nosným důvodům napadeného rozhodnutí). Konkrétně krajský soud při dokazování zprávou VOP konstatoval část A (Shrnutí závěrů) bod (1) věnovaný nedůvodným rozdílům mezi úspěšnými a neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu (podrobněji část C.1), dále bod (2) věnovaný hodnocení věrohodnosti jednotlivých žadatelů (podrobněji část C.2), podle něhož žalovaný porušil povinnost postupovat jednotlivě, objektivně a nestranně při zohledňování rozhodných skutečností. Dále soud konstatoval z části A bod (3), který popisuje pochybení žalovaného v přístupu k obětem mučení (podrobněji část C.3), dále bod (5), který popisuje pochybení při posouzení možnosti vnitřního přesídlení (nedostatečné podklady – podrobněji část C.5).
66. Krajský soud zejm. zaměřil na srovnání rozdílů mezi negativními a pozitivními rozhodnutími, která jsou v předmětné zprávě označena na s. 7 v pozn. 13. Veřejná ochránkyně práv v tomto ohledu dospěla k závěru, že ani v jednom případě žalovaný nezpochybnil, že je daný žadatel členem církve, o níž to tvrdí. Na s. 8 předmětná zpráva uvádí, že není vůbec jasné, jak mohl žalovaný na základě obdobných individuálních okolností a týchž zpráv o zemi původu v jejich případě dospět k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná.
67. Žalobkyně se rovněž osobně při jednání vyjádřila k věci tak, že v ateistické Číně panuje útlak křesťanů, kteří nejsou v oficiální církvi. Musela čelit výhrůžkám ve škole, nátlaku od učitelů i spolužáků a nadávkám. Útlak byl stále tvrdší, a poté byla zadržena a mučena. Ještě poukázala na to, že v důsledku své víry přišla o možnost získání lepší práce.
68. Po ukončení dokazování ve věci soud vyslechl konečné návrhy ve věci. Žalobkyně prostřednictvím své zástupkyně setrvala na svém žalobním návrhu a požadovala v případě úspěchu přiznat náhradu nákladů řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

69. Krajský soud shledal, že žaloba je **důvodná**.
70. Úvodem svého právního posouzení krajský soud předesílá, že vycházel jakožto z relevantního právního rámce z právní úpravy obsažené v zákoně o azylu, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (tzv. kvalifikační směrnice) a v neposlední řadě z ustálené judikatury správních soudů.
71. Z hlediska zjištěného skutkového stavu, který se opírá o podklady obsažené ve správním spisu a dokazování provedené při jednání soudu dne 16. 5. 2019, krajský soud předesílá, že příběh žalobkyně nepochybně již prima facie náleží mezi azylově relevantní kauzy. Důvodem je skutečnost, která je mezi stranami nesporná, že totiž příslušnost ke křesťanským sektám je v ČLR zakázána a stíhána, přičemž žalobkyně se hlásí k jedné ze zakázaných (tzv. zlých) křesťanských sekt.

72. Pro větší přehlednost rozdělil krajský soud svou argumentaci do následujících oddílů odůvodnění.

A) Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a vady řízení

73. V úvodu krajský soud předesílá, že přitakal žalobkyni v její obecné námitce, že napadené rozhodnutí je vystavěno na velmi paušalizované argumentaci. Lze podotknout, že je tento přístup žalovaného patrný zejm. při srovnání argumentace užitě ke zdůvodnění otázky pronásledování a otázky nebezpečí vzniku vážné újmy jako podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Napadené rozhodnutí zde skutečně reprodukuje z větší části pouze to, co žalovaný uvedl k hodnocení otázky pronásledování žalobkyně. Šablonovitý charakter odůvodnění však ještě nemá a priori za následek nezákonnost rozhodnutí, ale v případě, že v důsledku takového přístupu dojde k nezohlednění rozhodných aspektů případu, vyvolává takový postup nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů či dokonce pro nesrozumitelnost (vnitřní rozpornost).
74. Uvedený přístup žalovaného se projevuje zejm. při zdůvodnění práce s podklady pro rozhodnutí. Žalobkyní namítané formulace, které se jeví kontradiktorně, jsou ve skutečnosti spíše důsledkem paušalizovaného charakteru odůvodnění využívajícího zavedené typové odstavce z jiných rozhodnutí. Krajský soud v tomto ohledu nemá za to, že by tyto vady způsobovaly úplnou nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, ale nepochybně může jít o vady řízení, pokud by v rozporu s vyjádřením žalovaného jím shromážděné podklady nebyly dostatečné. Žalovaný se z podkladů předložených žalobkyní zabýval blíže pouze jejím průvodním dopisem ze dne 19. 1. 2017, přičemž – jak sám uvádí – doložené další materiály nevyužil, neboť byly nadbytečné, a dále zohlednil její vyjádření ze dne 18. 4. 2017. Žalobkyně logicky dovozuje, že za této situace se s nimi žalovaný samozřejmě nemohl seznámit a jeho tvrzení, že tyto materiály jsou „*totožného obsahu a závěrů*“ jako materiály založené do spisu žalovaným nemá oporu v přímých poznatcích správního orgánu. Krajský soud dává za pravdu žalobkyni, že tento závěr skutečně logickou oporu v práci s podklady pro rozhodnutí postrádá. Krajský soud není toho názoru, že žalovaný nezbytně musel zařadit tyto materiály k podkladům pro rozhodnutí, ale pokud tak neučinil, měl logicky a věcně vysvětlit, proč tak neučinil. Určitě nestačí jako důvod pro takový postup, že se předložené materiály neměly vztahovat přímo k osobě žalobkyně tím způsobem, že by v nich byla uvedena její identita. Lze v tomto ohledu připomenout, že žalovaný mohl vyžadovat od žalobkyně, aby si tyto předkládané podklady nechala přeložit na vlastní náklady a předložila je žalovanému jak v originále, tak i v českém překladu.
75. Z hlediska zjištění skutkového stavu věci krajský soud uvádí, že žalovaný shromáždil ve správním spisu dostatečný materiál pro posouzení poměrů v zemi původu (náboženská svoboda v Číně, postavení tzv. zlých kultů atd.) k datu vydání napadeného rozhodnutí. Nicméně z hlediska hodnocení otázky pronásledování v případě návratu žalobkyně do ČLR či možnosti vnitřního přesídlení již podklady ve správním spisu nelze považovat za dostatečné. V tomto směru bylo zaměřeno i doplnění dokazování v řízení před krajským soudem, kde krajský soud akceptoval jako důkazní materiál některé předložené zprávy, které vypovídají o tom, že poměry v ČLR se z pohledu příslušníků nepovolených křesťanských církví a sekt spíše zhoršily. Podle výňatku

zprávy organizace Human Rights Watch (leden 2018) byla navíc přijata nová nařízení, která novelizovala původní právní úpravu náboženských záležitostí z roku 2005, a to s účinností od února 2018. V podobném duchu vypovídá i zpráva zprávou China Aid „Henan increases pressure on house church gatherings (03/2018)“.

76. V tomto ohledu tedy krajský soud považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný sice nemohl předvídat vývoj v ČLR po datu vydání napadeného rozhodnutí, nicméně jeho závěry nebyly podloženy dostatečným podkladovým spisovým materiálem. Indicie o zhoršování situace křesťanských společenství v ČLR žalovaný měl již výpovědi žalobkyně a jejího průvodního dopisu ze dne 19. 1. 2017, přesto se však v tomto ohledu rozhodl vycházet pouze ze zpráv o zemi původu, z nichž nejnovější pocházejí z roku 2017.
77. Co se týká závěrů žalovaného o ekonomických důvodech žalobkyně pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i bezproblémového vycestování ze země původu, krajský soud k tomu uvádí, že považuje tyto závěry za nedostatečně zdůvodněné. Tyto závěry představují premisy pro závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně. Žalovaný si skutečně v napadeném rozhodnutí poněkud protiřečí, neboť nejprve shledal, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině a výpověď o poměrech v ČLR a jejích konkrétních potížích (s. 11), aby dále uzavřel, že určité faktory snižují její věrohodnost ve vztahu ke skutečným důvodům vycestování a žádosti o mezinárodní ochranu.
78. Krajský soud zdůrazňuje, že z azylového příběhu žalobkyně vůbec nevyplývá, že by měla přicestovat do ČR z ekonomických důvodů (v Číně po ukončení studia pracovala a na většinu cestovních nákladů si vydělala podle svých slov sama). Tento závěr tedy není opřen o žádné objektivní podklady, a proto je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Jak vyplývá i z dokazování zprávou veřejné ochránkyně práv, závěr o bezproblémovém vycestování na základě cestovního dokladu vystaveného na pravou totožnost žadatele je obsažen také ve všech rozhodnutích, jimiž žalovaný v obdobných případech čínských žadatelů z křesťanských církví udělil mezinárodní ochranu ve formě azylu, a tudíž ani tato skutečnost nemůže být dobrým důvodem pro shledání věrohodnosti či nevěrohodnosti takového azylového příběhu. Pokud takový závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně na uvedených premisách žalovaný učinil, pak ho řádně a přesvědčivě nezdůvodnil.
79. Důvody předestřené žalovaným pro zdůvodnění snížené věrohodnosti žalobkyně tedy nejsou natolik podstatné, aby na nich bylo možno založit uvedený závěr. Pro žalovaného z toho plyne, že je povinen otázku věrohodnosti žalobkyně nově vyhodnotit, přičemž bude vázán uvedeným posouzením krajského soudu. V tomto ohledu tedy není ani případné srovnání předmětné kauzy s případem řešeným před ESLP v rozsudku Y. L. proti Švýcarsku, na nějž se žalovaný odkazoval. Stěžovatelka v této věci sice byla obdobně jako žalobkyně čínskou státní příslušnicí, která se hlásila k jiné zakázané křesťanské církvi (Církev všemohoucího Boha) a které nebyl udělen azyl ve Švýcarsku. ESLP nicméně v odůvodnění rozsudku dal za pravdu švýcarským orgánům, které vyhodnotily příběh stěžovatelky jako zcela nevěrohodný s tím, že se

pouze dozvěděla určité informace o zacházení čínských orgánů s čínskými křesťany od svých souvěrců a sama nejspíše vůbec nebyla členkou Církve všemohoucího Boha.

80. Krajský soud se k námitce žalobkyně dále zabýval i otázkou, zda napadené rozhodnutí ob stojí z hlediska principu předvídatelnosti. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. platí, že: *„Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“*
81. Zásada předvídatelnosti, která vyplývá z tohoto ustanovení pro rozhodování ve správním řízení, je v přirozené kolizi se zásadou individualizace a konkretizace působení právní normy na skutkový děj. Lze říci, že obecně vzato je třeba každý právní případ posuzovat individuálně, ovšem v obdobných případech by mělo být právní řešení obdobné (*treat like cases alike*), což odpovídá rovněž zásadám férového procesu.
82. Jak vyplývá ze zprávy veřejné ochránkyně práv ze šetření z vlastní iniciativy pod sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ a je to i obecně veřejně známou skutečností mezi účastníky nespornou, žalovaný v téže době řešil žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané skupinou 78 čínských žadatelů o azyl, kteří se hlásí k některé z křesťanských církví. V osmi případech bylo žadatelům vyhověno, přičemž v ostatních případech žalovaný žádosti – podobně jako v případě žalobkyně – zamítl.
83. Krajský soud se seznámil s obsahem rozhodnutí žalovaného vydaných v případech, kdy bylo žádostem čínských křesťanů vyhověno (pozitivní rozhodnutí). Zároveň považuje zprávu veřejné ochránkyně práv, která měla k dispozici všechny správní spisy k jednotlivým rozhodnutím, za dostatečně objektivní zdroj informací v tom směru, že vypovídá o srovnání klíčových skutkových okolností jednotlivých případů i srovnání argumentace žalovaného v jednotlivých rozhodnutích. Vzhledem k tomu, že žalobkyně při jednání nakonec vzala zpět svůj návrh na provádění dokazování označenými pozitivními rozhodnutími, krajský soud tyto důkazy neprováděl.
84. Podle názoru krajského soudu lze v zásadě souhlasit se žalovaným v tom, že tuto skupinu žadatelů o mezinárodní ochranu pojí určité společné znaky, především doba příjezdu, příslušnost ke křesťanskému vyznání, přílet do ČR na základě platných dokladů vystavených na osobu žadatele atd. Sám žalovaný tedy tvrdí, že skupina těchto případů je obdobná, přičemž tuto obdobnost vyjádřil nezaměnitelně i tím, že ve svých rozhodnutích používá obdobnou argumentaci k jednotlivým rovinám azylových příběhů těchto žadatelů. Na druhé straně ale žalovaný bez jednoznačně vyjádřeného, identifikovaného a zdůvodněného rozhodovacího důvodu vyhověl osmi žádostem a udělil této skupině čínských žadatelů azyl.
85. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný vycházel z toho, že jde o organizovanou a propojenou skupinu žadatelů spojených zemí původu, příslušností ke křesťanským sektám a dobou příjezdu, tedy uzavřenou množinu obdobných případů. Bylo podle názoru krajského soudu jeho povinností na základě principu předvídatelnosti a zákazu svévole mezi jednotlivými skupinami případů lépe rozlišovat a vysvětlit, co je rozhodujícím kritériem pro udělení azylu v těchto případech. V tomto

ohledu je krajský soud ve shodě s právním závěrem veřejné ochránkyně práv, která dovodila, že pokud tak žalovaný neučinil, nedostal své povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně, přičemž to činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů [§76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

86. Krajský soud však nedal žalobkyni za pravdu ohledně namítané vady řízení, že žalovaný měl zajistit překlad napadeného rozhodnutí do čínského jazyka. Podle ustanovení § 22 odst. 1 až 3 zákona o azylu platí: *„Účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany má právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce je účastník řízení povinen předkládat v originálním znění a současně v překladu do jazyka českého; to neplatí, jde-li o písemnost vyhotovenou v jazyce, v němž se vede řízení podle věty první, nebo pokud ministerstvo takový překlad nevyžaduje. Ministerstvo účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany poskytne bezplatně tlumočníka na úkony, ke kterým byl ministerstvem předvolán nebo vyzván. Účastník řízení je oprávněn přizvat si na své náklady tlumočníka podle své volby.“*
87. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že žadateli o azyl je tlumočník poskytnut bezplatně. Toto ustanovení je výjimkou z obecného principu, že ve správním řízení si žadatel (cizinec) obstará tlumočníka na své náklady sám. Je však třeba souhlasit se žalovaným, že pokud žadatel neuplatní námitky proti způsobu tlumočení (kam je třeba zařadit i to, zda bylo tlumočeno rozhodnutí v celém rozsahu) a seznámení s předmětným rozhodnutím potvrdí svým podpisem, nelze následně požadovat, aby žalovaný nechal na své náklady přeložit celé rozhodnutí do jeho mateřského jazyka či jazyka, jemuž žadatel o azyl rozumí. Překlad rozhodnutí si může žadatel o azyl obstarat na vlastní náklad, příp. může trvat na přítomnosti svého tlumočníka. Žalovaný se tedy ohledně oznámení napadeného rozhodnutí žádné vady řízení nedopustil a postupoval i v souladu se svou běžnou správní praxí.

B) Pronásledování - neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu

88. Úhelným kamenem úvahy žalovaného ohledně podmínek pronásledování žalobkyně v zemi původu je kromě posouzení věrohodnosti její výpovědi i úvaha o tom, že její zatčení v roce 2013 není v „konkrétní příčinné souvislosti“ s vycestováním do ČR a podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Podle žalovaného dále měla žalobkyně vygradovat svůj příběh s využitím znalostí od svých souvěrců.
89. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu je za pronásledování považováno *„závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“*
90. V rámci eurokonformního výkladu zákonného rámce pro udělování azylu je třeba zohlednit také relevantní ustanovení kvalifikační směrnice, a to především ve vztahu k pojmu pronásledování čl. 9 této směrnice. Za pronásledování ve smyslu kvalifikační směrnice mohou být považována kupř. tato jednání: a) *použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí;* b) *právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem;* c) *nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání;* d) *odepření*

soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.

91. Podle čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice pojem náboženství zahrnuje zejména „zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo příkázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením.“
92. Podle názoru krajského soudu je nutno zvážit celý kontext vyprávění žalobkyně, která měla zažít výslech na čínské policii týkající se otázek jejího křesťanského vyznání a šíření této víry v devatenácti letech (2013), a to poměrně krátce po svém vstupu do církve (křest měla absolvovat o Velikonocích tohoto roku). Následně se podle svého tvrzení musela přestěhovat do jiného okresu, byť nikoliv daleko, neboť měla za to, že ji začala hledat policie. Podle jejích slov pronesených při jednání soudu byl pocit útisku v ČLR natolik silný, že se rozhodla vycestovat. Z metodologického pohledu se jedná o jasný kauzální řetězec událostí, které na sebe logicky navazují a vrcholí v březnu 2016 vycestováním žalobkyně do ČR. Argument časovým odstupem mezi negativní zkušeností s výslechem na čínské policii a vycestováním ze země původu je jistě relevantní, ale nelze ho korektně užít bez kontextu azylového příběhu, jak to učinil v napadeném rozhodnutí žalovaný. Navíc také tvrzení o útlaku ve škole, kde měla být žalobkyně nucena ke vzdání se víry, lze rovněž najít oporu ve zprávách o zemi původu.
93. Dále krajský soud považuje za důvodnou námitku směřující proti vyhodnocení možnosti vnitřní ochrany v zemi původu, v tomto případě tzv. vnitřního přesídlení. Jde tu o vyhodnocení otázky, zda žalobkyně může mít skutečný odůvodněný strach z případného návratu do země původu z důvodu budoucího pronásledování. Je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečně podrobné věcné hodnocení situace případného návratu žalobkyně do vlasti. Jediná konkrétní skutková úvaha žalovaného, že žalobkyně již jednou ve vlasti přesídlení absolvovala, je pouze střípkem v mozaice posouzení nové situace v případě jejího návratu do vlasti. V tomto kontextu lze žalovanému také vytknout nedostatečné podrobné skutkové úvahy dovozené z podkladových materiálů o zemi původu (zejm. k rozdílnému přístupu k nátlaku na nepovolená náboženská společenství v jednotlivých provinciích, o čemž vypovídají zprávy o zemi původu, kupř. také dokazovaná zpráva ChinaAid China Aid „Henan increases pressure on house church gatherings (03/2018).“ K této otázce se upínalo částečně i dokazování provedené při jednání (viz k tomu zejm. důkaz v podobě zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015). Krajský soud k hodnocení této zprávy v kontextu ostatních podkladů pro rozhodnutí uvádí, že si je vědom časového odstupu posledně uvedené zprávy od současného dění v zemi původu. Nejedná se tedy o zprávu aktuální. Je však na žalovaném, aby se s indiciemi o problémech žadatelů o azyl po návratu do Číny dále zabýval, a to zejm. ověřením těchto skutečností získáním aktuálních zpráv o nakládání s navrátilivšími se čínskými žadateli o azyl, a to i ve světle prokázaných změn právní úpravy čínské regulace náboženských kultů.

94. Napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť odůvodnění otázky prospektivního pronásledování žalobkyně je založeno pouze nedostatečným odůvodnění typizovaného charakteru, a nikoliv na pravděpodobnostním individuálním hodnocení možného průběhu návratu žalobkyně do ČLR, které by vycházelo z podrobně zmapované situace v zemi původu v kontextu azylového příběhu žalobkyně. V tomto ohledu je nepochybně zvláštním faktorem skutečnost, že žalobkyně by se vracela do vlasti s časovým odstupem dalece přesahujícím dobu platnosti turistického víza, které jí bylo v roce 2016 uděleno.

C) Doplnková ochrana podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu

95. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou „*důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
96. Za vážnou újmu se podle § 14 odst. 2 písm. b) tohoto zákona považuje také mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Jestliže žalovaný rozhodl o tom, že v případě žalobkyně nejsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, bylo jeho povinností vyhodnotit také podmínky pro případné udělení doplňkové ochrany.
97. Krajský soud přezkoumal ve světle žalobních námitek hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí. V první řadě musel přisvědčit tomu, že odůvodnění této části napadeného rozhodnutí trpí paušalizovaným a typovým charakterem, přičemž navíc reprodukuje z větší části pouze to, co žalovaný uvedl k hodnocení otázky pronásledování žalobkyně. Krajský soud tedy shledal pochybení žalovaného zejm. v tom, že jeho posouzení otázky důvodných obav z vážné újmy je v zásadě povrchní a málo individualizované.
98. Jelikož i v kontextu doplňkové ochrany je potřeba zodpovědět otázku možnosti vnitřního přesídlení. Na tomto místě krajský soud odkazuje na své závěry uvedené v oddílu B odůvodnění tohoto rozsudku, neboť stejně tak jsou závěry žalovaného ohledně možnosti vnitřní ochrany nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se zde neopřel v podstatě vůbec o konkrétní podklady obsažené ve správním spisu, přičemž jeho zdůvodnění této podstatné otázky lze označit jako velmi povrchní.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

99. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba v plném rozsahu zrušit (§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.) a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
100. Krajský soud připomíná, že v dalším řízení je žalovaný povinen znovu a mnohem komplexněji vyhodnotit zjištěné skutečnosti včetně těch, které vyšly najevo na základě dokazování v řízení před krajským soudem (§ 78 odst. 6 s. ř. s.). V potřebném rozsahu bude žalovaný dále povinen doplnit důkazní materiál vzhledem k aktuálním poměrům a podmínkám v zemi původu žalobkyně. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
101. Konkrétně krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný je v dalším řízení povinen odstranit soudem identifikované vady napadeného rozhodnutí spočívající jednak v nepřezkoumatelnosti některých částí svých úvah pro nedostatek důvodů, a jednak v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci (zejm. k otázce možnosti prospektivního pronásledování či důvodných obav z vážné újmy v případě návratu do země původu), a v tom rozsahu, v němž bylo ve věci provedeno dokazování zprávou VOP a v němž se s jejími závěry krajský soud výslovně ztotožnil (zejm. otázka dodržení § 2 odst. 4 správního řádu), se vypořádat s jejími výtkami a v novém rozhodnutí v předmětné věci uvedené nedostatky napravit.
102. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl tak, že přiznal právo na náhradu nákladů řízení žalobkyni v rozsahu nákladů vynaložených na právní zastoupení, a to ve smyslu příslušných ustanovení vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Zástupkyně žalobkyně přípisem ze dne 20. 5. 2019 o přiznání náhrady nákladů řízení ve výši 18568 Kč. Krajský soud při určení výše náhrady odměny za právní zastoupení vycházel z toho, že zástupkyně žalobkyně učinila ve věci celkem čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba ze dne 12. 3. 2018, replika ze dne 27. 7. 2018, účast u jednání soudu dne 16. 5. 2019) po 3100 Kč za jeden úkon právní služby. Dále soud započítal náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, tedy celkem 13600 Kč. Kromě toho soud přiznal cestovné veřejnou dopravou k jednání soudu dne 16. 5. 2019 v prokázané výši 418 Kč. Dále soud započítal náhradu za čas strávený cestou k jednání soudu a zpět, a to nikoliv v nárokovaném rozsahu 14 půlhodin, ale pouze v rozsahu 12 půlhodin v sazbě 100 Kč za půl hodinu, tzn. ve výši 1200 Kč. Celkem tedy činí náhrada za odměnu za právní zastoupení včetně náhrady cestovného a náhrady za ztracený čas částku 15218 Kč. Jelikož zplnomocněná zástupkyně prokázala, že je plátcem DPH, zvýšil soud náhradu nákladů o částku této daně (21 %). Po zaokrouhlení na celé koruny činí celková náhrada nákladů řízení částku 18414 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobkyně za podmínek uvedených ve výroku II tohoto rozsudku.
103. Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve výroku III tohoto rozsudku o odměně ustanovené tlumočnice. Krajský soud přiznal tlumočné podle náročnosti a míry odborných znalostí potřebných k realizaci tlumočnického úkonu, a to ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 pol. 1 vyhl. č. 37/1967 Sb., o provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud určil sazbu odměny v částce 350 Kč za jednu hodinu navýšené o maximálně možných 10 % ve smyslu § 22 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky na výsledných 385 Kč, a to z důvodu tlumočení do asijského jazyka (tzn. celkem za tři hodiny trvání jednání dne 16. 5. 2019). Celkem činí odměna ustanovené tlumočnice za tlumočnický úkon částku 1155

Kč. Dále soud přiznal i náhradu cestovného k jednání soudu v prokázané výši (jízdenky veřejné dopravy) ve výši 459 Kč. Dále krajský soud přiznal náhradu ušlého výdělku za dobu dopravy a čekání podle § 28 odst. 1 písm. b a) a odst. 5 vyhl. č. 37/1967 Sb., v rozsahu 6 hodin za dobu dopravy, a to podle zjištěného průměrného hodinového výdělku doloženého daňovým přiznáním ustanovené tlumočnice za rok 2018 ve výši 145 Kč za hodinu, celkem tedy 870 Kč. Celkem tedy náleží ustanovené tlumočnici částka 2484 Kč. Náklady vynaložené na tlumočné platí stát (§ 59 odst. 2 s.ř.s.), a proto krajský soud rozhodl o povinnosti vyplatit určenou odměnu za tlumočnický úkon za podmínek uvedených ve výroku III tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. května 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.